

Åh nej, ikke i Danmark...

Vi kom da i land med Superligaen efter den mest hæsblæsende sæson, som jeg kan mindes. Og vi gjorde det med et brag – eller rettere to. Kampen mellem Viborg og Midtjylland vil gå over i historien, om end ikke ubetinget for det gode. Fremragende underholdning, indtil en eller anden knallert fandt på at kaste ikke bare ét, men to kanonslag ind på banen i faretruende nærhed af Midtjyllands målmand.

Den slags har vi ellers – i modsætning til vores naboland Sverige – været forskånet for. Jo bevares, der har været kastet ting ind fra tid til anden. Typisk lightere, mønter eller mobiltelefoner (hvordan hulen folk ellers har råd til det, for genstandene kommer jo ikke bare retur). Men der er åbenbart ikke grænser for, hvordan lillehjernen kan agere. Og så var der lige et par døde rotter i Brøndby, men det er trods alt undtagelsen. Ellers plejer vi at opføre os rimelig civiliseret. Er der plat og ballade, er det trods alt oftest uden for stadion.

Jeg er nødt til at drage en parallel til Sverige, hvor vi i forbindelse med en nordisk konference for en håndfuld år siden var inviteret ind for at se AIK og Djurgården i lokalopgøret over dem alle. Da vi nærmede os pause, sagde min svenske vært, at nu skal du bare se. Og ganske rigtigt: ved pausefløjtet piskede en hel endetribune med AIK-fans på langs ad banen for at konfrontere Djurgårdens fans. Og med en mindre hær af sikkerhedsfolk efter sig. Det var grimme scener, og her kan FCK og Brøndby slet ikke lege med.

Vi har faktisk herhjemme været forskånet for de helt store skandaler. Jo,, jeg kan da godt huske en FCK-Brøndby kamp for en god håndfuld år siden, hvor jeg i embeds medfør blev hentet ud for at tælle smadrede sæder, et klippet kabel til en storskærm og diverse andre ting. Det eneste, som kom ud af det, var overarbejde senere på aftenen og natten.

Men episoden i Viborg er simpelthen uhørt (og jeg har simpelthen ikke fantasi til at forestille mig, hvad Disciplinærinstansen kan få ud af det (og det er gudskelov heller ikke min opgave)), Men højst besynderligt: ugen før havde jeg siddet i Nordsjælland og kunnet iagttage et Viborg-fanafsnit, som simpelthen skabte en fabelagtig stemning – bedre end noget andet, som jeg jeg oplevet på de kanter. Men som bekendt kræver det kun en enkelt idiot for at ødelægge oplevelsen for alle andre.

Vi har to kanonslag med få minutters mellemrum. Der er ingen tvivl om, at FCMs målmand bliver udsat for fare – og gudskelov, at han ikke bliver ramt, for så havde vi formentlig haft et øjeblikkeligt stop for kampen. Men efterfølgende har der fra ekspertkommentatorer og andet godtfolk været røster fremme om, at kampen burde stoppes her og nu. Men som også fremragende forklaret af dommeren efterfølgende, er der en helt fast procedure for den slags hændelser.

Ved første hændelse stopper man kampen og får om muligt sendt en højttalermeddelelse ud om konsekvenserne af at blive ved. Ved anden hændelse tager vi turen igen: spillerne sendes i omklædningsrummet, indtil der er ro på, og endnu en højttalermeddelelse. Og ved en eventuel tredje hændelse er det slut. Den har vi ikke oplevet endnu – og regulativet eksisterede ikke i 1995.

Lad os være lykkelige for, at kampen blev kørt igennem – ellers havde konsekvenserne været helt uoverskuelige. Der er løbet en del vand siden i stranden siden afbrydelsen af kampen

mellem AaB og Brøndby i 1995 (efter en flok romerlys og et enkelt kanonslag og en senere omkamp på 10 minutters tid). Det er blandt andet derfor, at vi har regulativet fra UEFA

Det er lidt rystende, at ekspertkommentatorer ikke har styr på den del af hele proceduren. Dommeren gør nøjagtig, hvad han skal efter vores egne og ikke mindst UEFAs protokol. Bevares, de kan være lovlig undskyldt, eftersom dette er en helt uhørt begivenhed, men så check da for pokker, inden man brager ud på udsagn til hele familien Danmark. Vi har måske et lille oprydningsarbejde her.

Dette er håndteret fuldstændig efter bogen. Så er der andre ting, som Viborg selv må rode med – nemlig det udtalte og fint dokumenterede (med meget kedelige billeder) interne slagsmål på endetribunen. Det kan aldrig blive dommerens problem, eftersom det ikke påvirker kampafviklingen. Men kønt var det ved Gud ikke.

Selvfølgelig kan dommeren til hver en tid springe alle procedurer over og afbryde kampen, hvis han mener, at der er fare for alle implicerede. Men det kræver nok lidt mere end et enkelt kanonslag (som ikke rammer – for ellers havde det været en anden historie). Men hvornår er det til fare for alle implicerede? En enkelt baneløber udgør næppe nogen fare, for ham skal sikkerhedspersonalet nok klare. Men hvis man får en baneinvasion med flere hundrede mennesker, kan det være klogt bare at blæse af. Vi vil ikke have hverken svenske eller hollandske tilstande herhjemme.

Som så ofte før kan man blive indhentet af virkeligheden. Jeg lovede i sidste uge at tage et par emner op i denne uge – og de er på ingen måde glemt, men de må lige vente en postgang, da jeg ved, at lige akkurat dette emne har beskæftiget mange. Det har jeg i hvert fald kunnet se på telefon og mail.

Jeg kan lige snige en enkelt yderligere kommentar ind – affødt af en læserhenvendelse. Hvorfor gør man ikke i fodbold som i håndbold, nemlig laver en kontant afregning, hvis en spiller ikke straks slipper bolden, når der er dømt imod ham? Den har jeg haft fat i utallige gange før, for det er en af klassikerne.

En spiller skal advares, hvis han forhaler en igangsættelse. Så langt, så godt. Men problemet er, at forhaling af noget kræver, at der er nogen, der har lyst til at foretage en igangsættelse og bliver forhindret i det. Og det sker efterhånden meget sjældent, at nogen vil tage en hurtig igangsættelse, medmindre man kan starte en hurtig omstilling. Det helt typiske er, at spillerne løber i position, og så kommer der en lang bold. Alle hold synes at have det fint med det, for så kan man få tropperne i position til næste spilfase. Derfor ser man sjældent protester fra et hold, medmindre der er tale om åbenlys sabotage.

Jo, håndbold har en mere strikt fortolkning (slip bolden med det samme, ellers koster det), men der er en afgrund til forskel. Håndboldbanen er meget mindre, og dermed betyder tempoet alverden. På en fodboldbanen betyder det sjældent alverden, medmindre det er decideret usportslig opførsel – og så betales der også ved kasse 1.

Dernæst vil jeg sige, at FIFA har 220+ medlemslande, og held og lykke med at overbevise dem om, at vi skal have indført en håndboldregel, al den stund håndbold (uanset hvor mange lande man har med i puljen på papiret) ikke fylder noget. Det bliver i den grad op ad bakke, og vi foretrækker at lægge kræfterne andre steder.

Sommeren er over os, og nu vil jeg sætte mig ud på terrassen med et glas kølig hvidvin sammen med hustruen. Man skal ikke sige det højt, men en slat vand eller to (eller fem) ovenfra lige nu ville ikke gøre noget. Fordelen er, at man ikke behøver at slå græs. Til gengæld skal fuglene, som er rigtig gode til at holde humøret oppe hos os, vandes hver dag. Solsorten starter sammen med sine kolleger med at brøle mellem klokken to og tre om natten.